FILMUL SPORTIV

Hotărît lucru, se poate spune fără prea multe ezitări că filmul, luat în sens generalizat, constitue astăzi o forță de suficientă eficiență în opera de culturalizare a masselor populare. In acelaș timp, ca o recunoaștere deplină a categoricelor sale însușiri, se rezervă filmului un rol considerabil, de îndrumător pe calea progresului cel mai desăvârșit. Și lucrul acesta nu trebue să ne mire niciun moment.

Invenția fraților LUMIÈRE se integrează de minune gusturilor cetățeanului mijlociu care își găsește în film o complectare, empirică, desigur, dar nu lipsită de valoare, a cunoștințelor sale. Cele două ore petrecute în întunericul sălii de proecție, pot fi adeseori mai folositoare decât o carte. Lucrul acesta a fost de multă vreme acceptat de către cei ce judecă lucid și în deplină obiectivitate, așa că nouă nu ne rămâne decât să consemnăm încăodată faptul.

Despre filmul sportiv sau, mai bine zis, despre filmul ce zugrăvește aspecte din viața sportului, s'a scris în repetate rânduri. Ceeace vroim însă să expunem în cele ce urmează nu este, dacă reducem la ultima esență, decât o demonstrare a calităților filmului sportiv sovietic și a superiorității sale față de celelalte producții similare.

Să ne înțelegem dintru început. Nu va fi vorba nicio clipă de filmul documentar sportiv, ci numai de realizările a căror temă se bazează pe subiecte luate din viața atât de frenetică și entuziastă a sportului.

Și în ultima vreme am avut ocazia să vizionăm câteva filme cu subiectul extras din lumea celor ce luptă pentru o performanță, pentru un titlu de campion. Dacă nu sub formă de... avalanșe, în orice caz în cantitate îndestulătoare pentru scopul ce ni l-am propus: acela de a ne forma o părere generală asupra calităților și, eventual, defectelor lor. Cele două producții sovietice, „Campionul boxului" și „Centrul înaintaș" ne-au arătat în largă măsură spiritul nou ce-i însuflețește pe sportivii marei noastre vecine dela răsărit.

Acolo sportul nu poate fi considerat ca o profesie, ca o sursă pentru dobândirea unor remunerații mai mult sau mai puțin suculente, cari să transforme pe sportivi în veritabile marionete ținute la discreția organizatorilor veroși. In URSS se înțelege prin sport, o împlinire a muncii din fabrici, birouri și uzine.

Iar lucrul acesta este demonstrat în nuda lui simplicitate de filmul „Centrul înaintaș". Sub forma unei comedii muzicale, spumoasă și agreabilă, se pun aci mari probleme și se aduc rezolvările cele mai nimerite.

Jucătorul care trebue să joace într'un match decisiv în contra fostului său club de care-l leagă atâtea amintiri frumoase, tovărășia deplină ce-i unește pe cei 11 componenți ai unei echipe, iată o temă din care se putea scoate numeroase semnificații.

Și cei doi regisori ai peliculei, Dire Wansky și Semjuris au sesizat această latură, făcând ca filmul lor să capete amploarea unui imn închinat vieții și faptului sportiv.

Spre deosebire, desigur, de „Gentleman Jim" (n'am făcut decât să luăm la întâmplare un film american cu subiect sportiv) care — în afara faptului că falsifică în mod grosolan istoria — se opune total principiilor sănătoase propagate de realizările sovietice pe cari le-am semnalat mai sus.

Cultivând dorințele de parvenire ale eroului, fostul campion mondial Jim Corbett, i se dă acestuia ocazia să „consume" o idilă cu fata miliardarului yankeu (era poate regele acelor de cusut), idilă marcată finalmente printr'un fotogenic și provocator sărut.

Câtă deosebire între dragostea simplă și curată a tinerei doctorițe pentru footballistul din „Centrul înaintaș" și putregaiul ce se ascunde sub „nemuritorul amor" din „Gentleman Jim"... Este un simplu amănunt care poate trasa indiscutabil, o linie de demarcație între două concepții asupra vieții, asupra sportului, asupra tuturor faptelor cotidiene în general.

„Centrul înaintaș" și „Gentleman Jim" sunt două realizări cari pun față 'n față spiritul nou, progresist, al primului și semnificațiile, cu fond adânc reacționar, ale celui de al doilea. O ciocnire în care sovieticii repurtează o nouă strălucită biruință.

MARIUS GODEANU

JOCURILE OLIMPICE DE IARNĂ

de GABRIELA LIKIARDOPOL

Celebrarea la St. Moritz, în Elveția, a Jocurilor Olimpice de Iarnă, ce va avea loc între 30 Ianuarie 1948—7 Februarie 1948, este un prilej pentru noi de a ne reaminti istoricul Jocurilor de Iarnă, jocurile unde au avut loc, cât și semnificația lor.

In Grecia antică, Jocurile Olimpice se desfășurau din 4 în 4 ani și intervalul de timp dintre ele, numit "Olimpiadă" era socotit drept o măsură a timpului.

Seria jocurilor moderne începe din anul 1892, așa încât 1948 ar trebui să reprezinte sfârșitul celei a XIV-a Olimpiadă modernă. Insă, războaiele răsturnând socotelile, întâlnirile ce vor avea loc la Londra în 1948, vor fi ale XII-a Jocuri Olimpice. Totuși, trebue făcută o distincție între aceste jocuri și Jocurile Olimpice de Iarnă, al căror început a fost mai târziu și ale căror întâlniri au loc pe zăpadă și ghiață. Așa încât la St. Moritz, se vor desfășura abia ale V-a Jocuri Olimpice de iarnă.

Jocurile de Iarnă au avut loc pentru prima dată la Chamonix în 1924 la St. Moritz la 1928, la Lake Placid, în Canada în 1932, și în fine la Garmisch Partenkirchen în 1936.

Jocurile Olimpice originale ale Grecilor constau din exerciții fizice — alergări, sărituri, aruncări, lupte și ridicări de greutăți.

Tradițiile acestea au fost păstrate în Jocurile Olimpice Moderne și aceleași exerciții se află la baza programelor de azi. Când au fost create Jocurile Olimpice de Iarnă, a fost ales în mod logic și firesc, skiul care există din vremuri străvechi, și i se acordă un loc de frunte.

Cea mai lungă cursă de ski din St. Moritz, Marathonul, care se aleargă pe o distanță de 50 km., este poate și una din cele mai grele, fiindcă trebue să fie alergată în timpul aproximativ de 3 ore.

Cursa de 18 km. este deschisă pentru două categorii de skiori. Cei specializați

în fond, și cei care se prezintă la "combinat" adică ale căror performanțe se combină, după un punctaj special, cu rezultatele lor la sărituri depe trambulină.

Acestea din urmă, săriturile, care formează una din cele mai spectaculoase și pline de emoții dintre probe, pun punctul de întrebare: va fi oare depășit recordul norvegianului Sigmund Rund de 72 de metri stabilit în 1931?

Urmează proba alpină, adică coborîre și slalom, deosebit de interesantă pentru noi, fiindcă 6 dintre cei mai buni skiori ai noștri vor lua parte. Coborârea prezintă o diferență de nivel de 850 m. și victoria va depinde numai și numai de viteză. Deasemenea cronometrul are ultimul cuvânt în probele de slalom; și aci viteza este prima calitate cerută unui alergător, dar bine înțeles că tehnica și stilul îi sunt cerute pentru a trece în minimum de timp, cele aproape 50 de porți sau dificultăți.

O nouă probă olimpică va fi ștafeta de ski alergată pe 40 km de către o echipă de patru oameni de fiecare țară.

Pe urmă probele de bobsleigh și skeleton. Se vor alerga în boburi de 4 și 2 oameni. Echipele ce se vor clasa printre primele sunt socotite că vor depăși viteza de 96 km. pe oră, însă și mai iute este skeleton-ul, o săniuță de fier în care ocupanții stau lungiți.

Patinajul, care comportă probe pentru femei, bărbați, perechi, este desigur un mare punct de atracție al Jocurilor de Iarnă.

In afară de figurile care le sunt impuse fiecare concurent mai are 4 minute (doamnele) și 5 minute (domnii) pentru a executa o performanță liberă în care își vor arăta abilitatea, tehnica și armonia mișcărilor.

Din punct de vedere atletic, alergările pe patine stau în fruntea probelor pe ghiață. Ele au loc pe distanța de 500, 1,500, 5.000 și 10.000 m.

Hockey-ul pe ghiață nu este numai cel mai rapid dintre jocurile de echipă; ci mai cere un spirit combativ, vitejie, în dârjire și, peste toate spirit de echipă.

Mai sunt două competițiuni care nu figurează pe programul Jocurilor dela St. Moritz și care sunt organizate sub formă de demonstrație. Una din ele este patrula militară, compusă din 4 oameni dintre care un ofițer, și care trebue să parcurgă distanța de 30 km. suind 1.000 m., skiorii fiind prevăzuți cu tot echipamentul militar. A doua demonstrație va fi constituită de disputarea pentatlonului modern de iarnă. Acesta va fi alergat în cinci zile succesive cuprinzând: un steeple-chase alergat pe o distanță de 5 km. cu 12 obstacole, caii plecând toți la o dată.

Alergarea pe 18 km. și coborîrea au loc în acelaș timp cu aceleași alergări, pentru specialiști și combinați. Pentru tir, ținta olimpică va fi la o distanță de 25 m.

Ultima probă este scrima. Punctele adunate dela fiecare din aceste 5 probe vor desemna pe învingător.

Până acum, România a participat la primele Jocuri Olimpice de Iarnă, ce au avut loc la Chamonix în 1924, cu un grup foarte redus de participanți. Asemenea în 1928 la St. Moritz. La ale III-a Jocuri Olimpice de Iarnă care s'au desfășurat la Lake Placid în 1932, România, a fost reprezentată de o echipă de șase ofițeri de aviație ai „Cercului Sportiv Aeronautic", care au alergat în probele de bobsleigh, reușind să bată recordul pârtiei în acest an.

In 1936, la Jocurile Olimpice dela Garmisch, România a fost reprezentată la bobsleigh, patinaj și ski.

In 1948, deși în condițiuni incomparabile datorită urmărilor războiului și secetei, cu anii dinainte de 1939, țara noastră va fi reprezentată la St. Moritz de cei mai buni dintre skiorii ei, și de o patrulă militară de ski datorită înțelegerii și sprijinului dat sportului de guvernul democrației populare din România.

Dacă Jocurile Olimpice cer participanților lor, calități fizice excepționale precum și voință încordată la extrem spre a-și întrebuința puterea și energia până la limită trebue amintită inscripția depe una din cupele destinate atletului învingător al Jocurilor: „Ceeace este important în Jocurile Olimpice, nu este să câștigi ci să participi".

Să participi pentru a cunoaște, stima, și iubi tineretul din lumea toată însușindu-ți astfel spiritul Jocurilor Olimpice, spirit de pace și apropiere între popoare.

A fi prezent pentru a-ți servi țara făcând cunoscut reprezentanților celorlalte popoare realizările și realitățile României noui luptătoare pentru o pace trainică, pentru o democrație populară.

«OLYMPIA», MINGIE DE PING-PONG, IȘI SPUNE PĂSUL...

In preajma Crăciunului, asistam la un mare concurs de ping-pong. Era spre sfârșit, partidele mai importante se consumaseră și spectatorii începuseră să plece.

In colțul în care stăteam, la piciorul scaunului, am zărit o mingie mică, albă. Am ridicat-o și, învârtind-o în mână, am descoperit că o cheamă Olympia.

Ca unică podoabă, avea 5 cercuri aurii, dar printre ele și o mică spărtură.

Cu toate ca-și trăia ultimele clipe ale vieții, această mică sferă neînsuflețită, încălzită de duioșia cu care o priveam, a început să-mi vorbească:

— „Mă vezi acum spartă și murdară, dar în scurta-mi viață, am văzut și am trăit multe întâmplări, cari știu că ți-ar place să le auzi. Să-ți spun povestea mea, m'asculți?"

Biografă: LIVIA VASILESCU

— „Acum câteva luni, la început de toamnă, tronam în vârful unui grup de prietene de ale mele în vitrina unui magazin din centrul Capitalei.

Intr'o zi însă, un domn bine îmbrăcat a șoptit la urechea proprietarului meu: „Aveți o „Olympia"?

Ca răspuns, am fost scoasă din cutie, și odată cu intrarea mea în mâna unui nou stăpân, am văzut că valorez ceva: 300 lei.

Am fost băgată într'o servietă, printre câteva lucruri cari toate miroseau a cauciuc. Obișnuindu-mă cu întunericul, le-am identificat: o paletă și o pereche de pantofi de gimnasică.

Când am fost scoasă la lumină, am văzut o sală mare, cu multă lume adunată, iar în mijloc o masă verde, tăiată în două de o plasă deasă nu prea înaltă. Fără să știu ce e, m'am simțit deodată în elementul meu.

Cineva anunță: încep match-urile Naumescu și Garabedian treceți la masă!"

Am fost predată cu grije lui Nicu Naumescu (am aflat mai târziu că e campionul național al României) care după ce mă suci pe toate părțile, pipăindu-mă și apăsându-mă cu paleta, m'a aruncat în aer.

Dansam în ritmul unei melodii ce mă încânta: ping—pong, ping—pong, ping—pong!"

Mă dureau loviturile, dar le-am uitat imediat, copleșită de aplauzele care au isbucnit. Am vrut să fac o plecăciune dar din greșeală am sărit jos de pe masă. Atunci am văzut că admirația din ochii spectatorilor se îndrepta spre jucători iar cea a spectatoarelor... spre Naumescu.

M'a mirat însă grozav ceva: un domn care stătea lângă masă pe un scaun și îi zicea arbitru, era cu ceasul în mână. Credeam că e grăbit să plece dar a rămas încă multă vreme în sală și cei din jur șopteau: care termină setul în 20 de minute?

După un timp, m'au lăsat să mă odihnesc, dar pentru câteva clipe doar, căci am intrat, nu fără emoție, în mâna Angelicăi Rozeanu.

Disputa a început. Juca „Angy" cu Tudorel Bădin. Cunoșteam acum drumul dus-întors care trebuia să-l fac, săream sprintenă și mi-am dat seama că aveam o mare calitate. Eram foarte elastică.

Ca să mă amuz, le făceam în necaz jucătorilor.

La mijlocul mesei, mă opream o clipă pe fileu, ca apoi să alunec ușor pe una din jumătățile mesei. Când cădeam pe partea lui Tudorel, nemai putând să mă ajungă, îl vedeam cum se înroșește și mai grozav decât e de obiceiu.

Angelica, am observat, mă menaja nespus de mult: mă trimitea numai pe masă, foarte arareori jos; atunci, mi-am dat seama de marele ei talent și mi-am explicat de ce se încumeta să joace la o probă de domni.

Cu Tudorel era să mă fac de rușine: Eu învățasem să pornesc din mâna stângă a jucătorului, lovită cu paleta din dreapta, el însă făcea tocmai pe dos, ceeace mă zăpăcea grozav, la început.

Apoi, s'a sfârșit și acest joc. Auzind frânturi de conversații, eram fericită că voiu rămâne cu „Angy", că voiu trece prin mâini de jucătoare streine când voiu pleca la Londra, poate și mai departe. Stăpâna mea era campioana națională a României, mai târziu poate și mondială..

Dar o voce de bărbat mă trezi din visare: „Angelica, îmi dai puțin mingea joc acum cu Victor".

Era Marin și-l avea adversar pe Vladone.

Până atunci, toți loviseră în mine, dar nici unul cu atâta sete și tărie ca Vladone. Avea un drive care mă făcea aproape să țip de durere — în timp ce Marin mi se părea foarte ciudat: știa cum să mă joace, dar avea un obiceiu curios: odată dădea în mine, odată în masă, și nu greșea nici când să uite masa...

Eram acum cu adevărat obosită. Vladone câștigă partida și o domnișoară veni spre el: „Victore dragă, vrei

să-mi împrumuți mingea până mâine?" Amabil, ca deobiceiu, mă oferi „cu plăcere, Lucy".

In poșeta domnișoarei Cojescu, mă odihneam între un pieptene un rouge, o oglindă și un port-țigarette... și astfel am pornit la drum spre tramvaiul 12.

La un moment dat, mi-a fost tare frică — am simțit că sunt apăsată, strivită aproape în înghesuiala din tramvai și auzisem dela o prietenă că e îngrozitor să fii puțin turtită căci te bagă stăpânul în apă fierbinte în care uneori te umfli atât de ești gata să plesnești. Am avut însă noroc și am rămas intactă.

După o noapte de odihnă, a doua zi mi-am reluat activitatea: juca Lucy cu Lia Manoliu.

Eram însă puțin plictisită dar aruncând o privire la o masă alăturată, la care termina o partidă grea Garabedian am avut o clipă de fericire: în efemera mea viață, am avut totuși rara ocazie să-l văd pe Gary zâmbind.

După o nouă serie de lovituri, am simțit o mică durere: pielea mea fină de celuloid fusese atinsă: aveam o mică plesnitură.

De atunci înainte nu am mai însemnat nimic pentru cei care odinioară m'au iubit și m'au purtat cu grije; am fost aruncată într'un colț, lovită chiar cu piciorul și de aici m'ai ridicat tu. Aud chiar în clipa aceasta vocea lui Naumescu: V'am spus eu că tot „Villa" e mai rezistentă ca „Olympia".

Mă doare să știu că cei pe care i-am servit cu atâta dragoste azi numai au nevoie de mine... Dar pentru că nu mai am mult de trăit te rog îndeplinește-mi această dorință: Suntem în preajma Crăciunului, știa că celor de aci nu le mai sunt de folos dar tu nu mă arunca, du-mă în dar unui micuț copil sărman voiu fi poate singurul lui dar de Crăciun. El n'o să mă respingă...

*

Cu mingia în mână, am părăsit sala, ultima.

AM ZIS!...

„Vine!"

S'a afirmat în dese rânduri că echipa de volley ball femenin a „Radului Vodă" este „echipa care vine".

— „Unde? Și, mai ales, când?"

SPORTUL popular

ŞTIAŢI CĂ PRIMUL CARE A STRĂBĂTUT PE BICICLETĂ DISTANŢA BUCUREŞTI-BRAŞOV ? A FOST POETUL ALEXANDRU MACEDONSKI ?

Fără îndoială că una din cele mai originale și interesante figură din literatura românească contemporană, poate chiar cea mai intersantă a fost Alexandru Macedonski.

Trecutul ca și istoria literară n'au avut prea multă bunăvoință față de el; din contră. Se pare că o întâmplare nefericită a făcut ca o veche epigramă a sa să apară tocmai în momentul când se aflase că Eminescu și-a pierdut mințile. Cum epigrama vorbea de un anume care se pretinde poet dar în realitate este nebun, Macedonsky fu excomunicat din societatea scriitoricească. Și a suferit acest nefericit tratament până la moarte, iar după moarte o neinspirată istorie literară i-a oferit un loc în marginea cimitirului nulităților care au încurcat literatura românească.

Așa a fost până de curând, când eruditul profesor universitar Tudor Vianu și-a luat sarcina să dovedească aportul lui Macedonsky în desvoltarea culturii autohtone.

*Desigur că în lucrarea d-lui Prof. Vianu *) se află publicată și o biografie a poetului. Iată mai jos ce surpriză... sportivă ne rezervă pagina LIV. Citim:*

„Intre aceste evenimente (anul 1894 N. N.) Macedonski întreprinde și o faptă sportivă destul de neașteptată. Face împreună cu Constantin Cantili, un discipol, drumul pe bicicletă dela București la Brașov. (N. N. Aici d. prof. Vianu ne atrage atenția asupra unui articol pe care acest Cantili l-a publicat în Literatorul XIV, 1895, 11-12 despre această ispravă deosebit de neobișnuită în acea vreme). Se pasionează chiar pentru sportul atât de nou pe atunci, căruia Cantili îi rezerva un loc întins în a sa „Revistă Modernă" inspirată de maestru. Grupul de poeți și velocipediști sporește curând cu Cincinat Pavelescu (renumitul și talentatul epigramist N. N.). Bucureștenii zâmbesc la vederea ciudatei caravane înaintând pe șos. Kiseleff.

Un ecou întârziat al acestei impresii îl găsim încă în recenzia pe care în 1912, Gala Galaction o consacră în Viața Românească, volumului de poezii al lui C. Pavelescu.

Iată încă o verigă a lanțul cel lung al dovezilor ce arată evident că între sport și cultură nu numai că nu există o prăpastie așa cum vor unii, ci chiar din contră; între aceste două forme de evidență socială există o strânsă îmbinare.

Un mare poet care totodată a fost și un mare ciclist.

Poate că Macedonsky era cel mai bun ciclist din acei ani (1894 — 1896). Poate. Noi nu avem de unde să știm. Atunci nu erau nici campionate; nici întreceri. Apariția unei biciclete era privită ceva mai curios de cum am privi noi prima motocicletă-avion.

Sportul era considerat o extravaganță inutilă și ridicolă. Macedonsky, poate din extravaganță sau nu, a ținut să fie primul dintre oamenii noștri de cultură care să-și înscrie numele în cartea de aur a sportului. Iar, ca să-i adăogăm și noi sportivii o laudă, am propune ca un premiu sau o cursă care se dispută pe distanța București—Brașov să fie înzestrată cu un trofeu care să poarte numele: Alexandru Macedonsky.

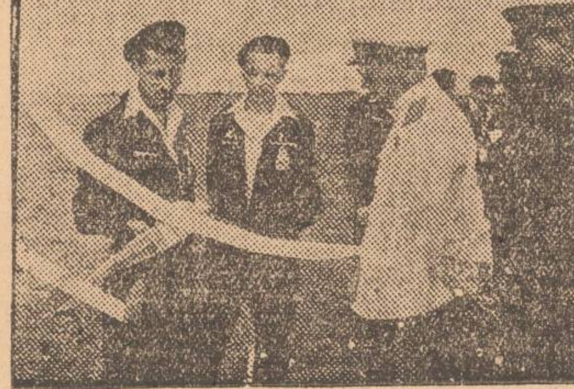
Ca o recunoaștere pentru primul ciclist despre care avem date sigure că a parcurs această distanță și tot odată ca un prinos de recunoștință pe care sportul îl aduce culturii.

*) ALEXANDRU MACEDONSKI—„OPERE POEZII". Ediție critică cu studii introductive, note și variante de Tudor Vianu. — București 1939.

g. florian

PLANORISM IN URSS

In Uniunea Sovietică nu există sporturi minore! Planorismul, întocmai ca football-ul și atletismul, are adepții săi entuziaști. Iată o imagine care arată pe câțiva elevi ai unei școale de sbor fără motor, demonstrând cele învățate.

ZÂMBIŢI, VĂ ROG!

Nu se prinde!

In toate deplasările peste graniță indiferent de sport — nu știu dece, dar cei care pleacă pentru prima oară sunt victimele atacurilor și glumelor colegilor de echipă.

Acum câtiva ani, 15-le nostru național de rugby, pleca spre Paris.

Printre ei, un debutant: Tarabega.

Cu câteva stații înainte de Paris, Camil Ioan dădu semnalul glumelor care până atunci îl iertaseră pe Tarabega. "Prima gară e Parisul"! Se revizuesc bagajele, se îmbracă pardesiele și se îndreaptă cu toți spre ieșire. In fruntea tuturora, bineînțeles Tarabega. Trenul oprește, pufuind nervos. Tarabega sări cu bagajele și trenul se puse imediat în mișcare — Tarabega, disperat aruncă geamantanele pe geam și reuși din fugă — să se agațe de ultimul vagon...

Insfârșit Parisul! Acelaș freamăt... aceiași pași îndreptându-se spre ieșire. De data aceasta, însă, Tarabega stătea nemișcat.

—„Haide, mă, am ajuns!" — *El, nimic.* — Haide, mă.. Parisul".. *El — tot nimic*

Insfârșit trenul opri iar — Tarabega, liniștit, scoate capul pe fereastră privi în jur, apoi se reașeză.

— Geaba! Nu se mai prinde! Uite firma „Gare de Lyon"!

«Stadion» și «Sportul Popular» organizează

UN CONCURS PENTRU COMPUNEREA UNUI CÂNTEC SAU MARS AL TINERETULUI SPORTIV DIN ROMÂNIA

Revista Stadion și ziarul Sportul Popular organizează în comun un concurs având ca obiect găsirea unui

Marș sau cântec al tineretului sportiv

In acest scop se institue un premiu de lei 20.000 pentru cel mai bun text de poezie care să se preteze pentru compunerea unei compoziții muzicale în ritm de marș sau cântec. Poezia va cuprinde năzuințele de luptă cinstită ale tineretului sportiv românesc pentru reconstrucție, pace în înfrățire între popoare.

Pot participa poeți consacrați și începători. Juriul va fi format din membrii Comitetului Executiv O.S.P. și din redactorii revistei Stadion și ai ziarului Sportul Popular.

Se va acorda și un premiu II și III, constând din 5000 lei respectiv lei 2.000.

Termenul de depunere al poeziilor este 1 Februarie 1948. Lucrările se vor adresa la Comitetul Executiv O.S.P. București str. Belvedere nr. 6 etaj IV. Pe plic se va indica „Concurs pentru un marș sau cântec."

Poezia luând premiul I, va fi publicată în primele zile ale lunei Februarie 1948 în ziarul Sportul Popular și în Revista Stadion formând obiectul unui nou concurs de compoziție muzicală.

Compoziția va fi un marș sau cântec făcut pe baza textului publicat și care va fi premiat de acelaș juriu tot cu suma de lei 20.000.

Premiul II și III lei 5000 respectiv lei 2000.

Lucrările premiate vor deveni proprietatea Organizației Sportului Popular.

Compozițiile scrise pentru pian sau orchestră vor trebui să fie trimise până la data de 25 Martie 1948 la adresa de mai sus.